

Sygn. akt III CNP 18/12

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa J. M.
przeciwko W. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 września 2012 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 grudnia 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 17 września 2010 r. w ten sposób, że oddalił powództwo J. M. przeciwko W. M. o zapłatę.

Od wyroku Sądu Okręgowego powódka J. M. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego wyroku niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia poprzez powoływanie i przedstawianie dowodów, w tym tzw. dowody niedające pewności, oraz innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody, np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów. Zawarte w art. 424¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Brak związku przyczynowego skutkuje niemożnością uznania, że szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia i sprawia, że skarga jest niedopuszczalna. Szkoda musi zatem być spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać poniesiona później niż w dacie wydania orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, IC 2007, nr 12, s. 50, z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, IC 2008, nr 12, s. 52).

Skarżąca nie odniosła się w skardze do opisanego wymagania skargi i ograniczyła się jedynie do zarzucenia w sposób bardzo ogólnikowy naruszenia art. 232 k.p.c. przez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność powstania oraz rozmiaru szkody, co w oczywisty sposób nie spełnia przesłanki określonej w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarga powódki jest niedopuszczalna również z tej przyczyny, że nie wskazano w niej przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Sąd Najwyższy – a w ślad za nim Trybunał Konstytucyjny – wyjaśniał, że wszystkie wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c. mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a zatem skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (np. postanowienie z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl.). Skoro więc ww. przepis wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, to nie może budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie. Powódka sformułowała zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. składający się na podstawę skargi, jednak nie wskazała przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).